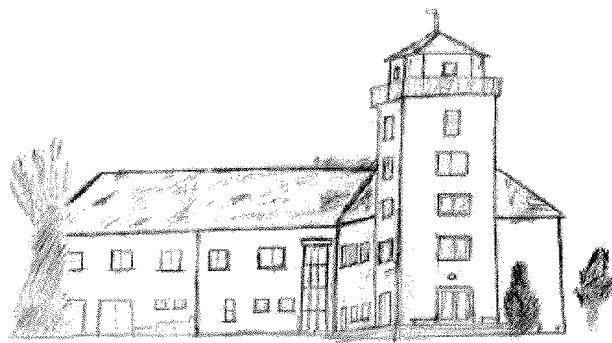
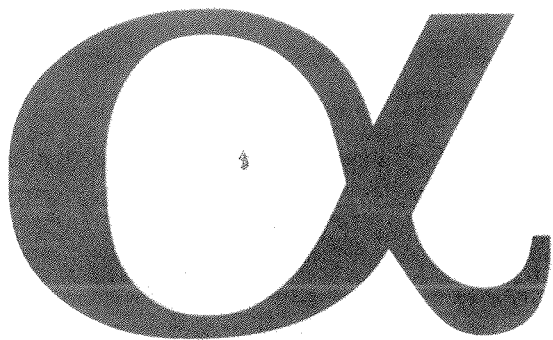

Királyfik és Királylányok!

Minden időszámításnak van kezdete. Amikor nyolcadikos korukban a februári szülői értekezleten elhangzott, hogy én leszek 9.-től az osztályfőnökük, az egy keddi nap volt. Szerdán első óra előtt az alagsorban töltöttem ügyeletnek nevezett száműzetésemet. Éppen rájöttek már az ötödikesek, hogy nem érdemes arra rohángálni (Kicsi Csillag, mi a terve?), ezért unatkoztam nagyon.

És egyszer csak megjelentek a 8. a-sok 5-6 fős csoportokban. Tiszteletteljes „Áldás, békesség!” után továbbsétáltak, a folyosókanyarulatánál még diszkrétén visszaneéztek. Az első csoportnál még meglepődtem, aztán már nem csodálkoztam. Jól meg akartak nézni maguknak. De azóta sem értem, hogyan nyomozták ki, hogy éppen ott vagyok.

Abban a tanévben később helyettesítettem egyszer, amikor az örömtáncot gyakorolták. Csak néztem, ahogy próbáltak, ha kellett, zokszó nélkül újra kezdték bármelyik pontról. Nagyon összeszeszokottnak látszottak. Akkor kezdtem aggódni. Befogadnak-e engem? Kell-e nekik osztályfőnök? Rutinosak már, megoldják egyedül is?

De aztán nem kellett végigizgulnom a nyarat, mert a fotóstáborba sokan eljöttek. Együtt örültünk, hogy jöhettek, mert rezgett a léc...

Aztán alig hogy elkezdtük az évet új reményekkel és tervekkel, éppen kezdett beállni valami kis megszokás, amikor a matek csoportbontás megszűnt és az egész osztály együtt tanulta az alapokat. A 9.a az algebrai törteket, én meg azt, hogy hol a helyem. („Ez hülye!”- azóta is sajnálja, aki kimondta.) Kulturális sokkot éltünk át heti 8 órában, de megszoktuk egymást és a megszokottat már könnyű szeretni.

Csupa szép pillanat, amelyekre emlékszem: szupplikációk, kirándulások, ebrendészet, véget nem érő társasozások az úszótáborban, tojásfestés rántottázással és folyamatos fekete képernyővel a playstationon, Jobb velünk a világ!, színházi előadások, szereplés a városi

március 15-i ünnepségen és az őrbottyáni gyerekotthonban, mézeskalácssütés újabb tabuzással, a mindent felülmúló anyák napja, a szalagavató, de még inkább a táncpróbák és a filmforgatás, keringő a városi jótekonysági bálon, mosolygós áhítatok és sok egyszerű hétköznapi iskolai élmény: a jóézés, hogy jó együtt lenni, tudjuk mit gondol a másik és sokszor azt is, hogy miért. Szeret-

tem az osztályfőnökük lenni mind a négy éven át. Egyre jobban szerettem. Számomra tényleg egy új időszámítás kezdete volt és szép idők jöttek. Köszönöm ezt az Osztálynak és a Szülőknek. Jól tudtunk együttműködni és ez nem magától értetődő dolog. Sok szeretet, jó szándék és alkalmazkodás kell hozzá. Hálas vagyok érte.

Azt reméltem, örökké tart majd ez a négy év és most búcsúzó írok a ballagó Alfába. De ne higgyék, hogy ez csak a múlt! Emlékezni fognak arra a matek érettségi után is, hogy

– ha ki lehet emelni, akkor kötelező kiemelni! (Azaz: fel kell fedezni a közös tényezőt és élni az

egyszerűsítés lehetőségével!)

– okosabbnak kell lenni a gépnél! (Igen, okosabbnak. A gépnél is okosabbnak!)

– a gyökvesztés halálos! (Ha egyszer elhagytunk valahol egy jó megoldást, akkor elvesztettünk valamit, amit soha többé nem is fogunk keresni!)

– ha már letettünk az elegáns megoldás megtalálásáról, akkor pontra vadászunk! (Azaz: mentjük a menthetőt, mert jobb a buta valami, mint az okos semmi!)

– ellenőrzünk, megállunk, titkos rejtekhelyre vonulunk, ellenőrzünk, visszamegyünk, újra elolvassuk.

De most ideje az indulásnak, Cicák! Még egy érettségi vizsga erejéig visszajönnek, de aztán dolguk van. Életük hőstette vár Magukra. Nem lesz könnyű. A feje tetejére kell állítaniuk a világot és meg kell javítaniuk. És akkor jó lesz.

Szeretettel:

ET

Bálint Nóra

1995. július 18-án születtem Budapesten, ahonnan Szentendrre, majd Leányfalura költöztünk, ahol jelenleg is élek családommal. Az általános iskola első 4 évét Leányfalun végeztem, utána pedig már itt folytattam tanulmányaimat. Bár nem voltunk mindig egy összetartó osztály, az évek során sikerült összekovácsolódnunk és sok emlékezetes pillanatot éltünk át együtt - rosszakat és jókat egyaránt. Az itt eltöltött évek örök emlékül szolgálnak, amelyek alatt rengeteg élménnyel gazdagodtam. Életre szóló tapasztalatokat szereztem, és rengeteg olyan emberrel ismerkedhettem meg, akikkel reményeim szerint fogjuk tartani a kapcsolatot. Viszszatekintve nagyon gyorsan eltelt ez a 8 év, amely alatt gyerekekből felnőttekké váltunk, akik „késznek állnak” az életre. Bizakodva várom a jövőt, tanulmányaimat a Semmelweis Egyetemen, vagy az ELTE-n szeretném folytatni. Zárásul egy idézettel búcsúozom:

„Az összevisszaságban találd meg az egyszerűséget, a hangzavarban a harmóniát. A nehézségek közt mindig ott van a lehetőség.”
~ Albert Einstein

Bolda Krisztina

A világ közepén, Dunabogdányban élek 1995 óta. Szabadidőmben táncolok, a barátaimmal vagyok, állandóan beszélek (nem mindig feleslegesen) és világ-megváltó céloom, hogy minél több embernek segíthessek életemben. Angliában szeretnék tanulni szociálpszichológiát (ami nem olyan szörnyű, mint amilyennek hangzik) és mellette nyelveket tanulni, világot látni, de mindenképpen hazajönni. Utólag visszagondolva nagyon szerettem a Refibe járni. Őszintén, nem lehetett nem szeretni a sulit a nyolc év alatt, hiszen itt nőttünk fel, ezért nagyon a szívéhez nő az embernek a társaság. Hiányozni fognak a faktok, a „kötelezően választható” programok, a szalagavatós próbák és maga az iskola családi környezete. Nagyon értékes embereket ismerhettem meg mind tanárokat, mind diákokat, akik meghatározóak voltak az évek alatt. Életre szóló barátságokat szereztem, amelyek tudom, végig kísérik az életemet és ezért mindig hálás leszek az iskolának. Sok sikert kívánok mindenkinek a továbbiakban és élvezzék az itt töltött időt ☺

„Légy önmagad. A világ imádja az eredetit.”(Ingrid Bergman)

Boross Krisztina

Jelenleg Izbégen élek szüleimmel és Buksi kutyával, illetve az öt kismacskánkkal. (És az egyébként Budapesten lakó, de néha hazatérő két bátyámmal.)

Nagyon szép nyolc évet tudhatok magam mögött, és azt hiszem, hogy bár az osztálytársaim örülnek, hogy megszabadulnak penészes sonkáimtól, sajtjaimtól, félig megivott joghurtjaimtól, illetve a terem minden pontján megjelenő (részben) általam kreált rendetlenségtől, a becipelt – és később tömegjárványokká fejlődő – vírusoktól, ők mégis nagyon fognak hiányozni nekem. Mindig szép emlékként fogok gondolni, a dolgozat elmaradásáért rimázkodó könyörgésekre, a köpeny-rablásokra, a sebtében lemásolt házi feladatokra, a menza izgalmasabbnál izgalmasabb íz-kombinációira, és még sok-sok mindenre, amit nem is lehet felsorolni. De legjobban azt hiszem, hogy iskola családi légkörét fogom hiányolni...Ötödik osztályos koromtól tudom, hogy irodalommal szeretnék foglalkozni. Kétszer is bejutottam az irodalom OKTV 2. fordulójába. Nemcsak szívesen olvasok verseket, de írok is, ezért jelentkeztem az ELTE magyar-történelem szakára.

Császár Domonkos

Nos, mit is mondhatnék magamról? 1995. június 22-én 10 óra 45 (+/-3) perckor születtem a Jahn Ferenc Dél-pesti Kórház és Rendelőintézet 3. emeletén, dr. Tolnay Lajos kezei alatt. Már kis maki korom óta Szentendre macskaköveit koptatom és élvezem az agglomeráció többé-kevésbé friss levegőjét és nyugodt környezetét.

Amióta az eszemet tudom, sőt már az előtt is, szüleim kerestyén hitben neveltek, ezt tükrözte az is, hogy a Szent András Óvoda csöppnyi tagja lettem, majd már 7 évesen, az imént említett intézmény általános iskolájának padjait koptattam, néha szó szerint is, egészen 4.-es koromig. Azt követően kerültem a Szentendrei Református Gimnáziumba.

Refihez tömérdek jó emlék és ember fűz: legyen szó a külföldi utazásokról, tanárokról, osztálytársakról vagy akár kecskékről.

Úgy gondolom, hogy az iskolától és szüleimtől kapott első osztályú muníciónak köszönhetően adhattam be jelentkezésemet a Károli Gáspár Református Egyetem Hittudományi karára, lelkész szakra.

Tatárantilopi lendülettel nézek most szembe a jövőmmel, mely remélem, még sok meglepetést tartogat számomra.

Örülök minden egyes pillanatnak, ami az iskolához fűz, és örülni jó, nem véletlenül van a szeretet gyümölcsei közt a második helyen.

Csikai Ágnes

1995. szeptember 25-én születtem Budapesten a család legkisebb gyermekeként. 5 éves koromban költöztünk Szentendrére, ahol óvodás kis törpeként meg is kezdtém karrierem építését. A Barcsay Jenő Általános iskola után tanulmányaimat a budapesti Veres Péter Gimnáziumban folytattam.

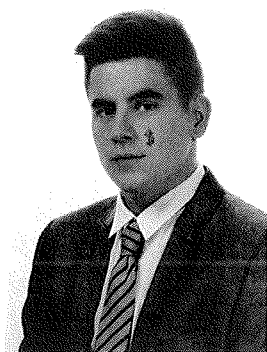
8. osztályosként ide kerültem a Református Gimibe. Hamar beilleszkedtem, mivel nagyon barátságosan fogadtak mind az osztálytársaim mind a tanáraink. Az öt év alatt, amelyet itt töltöttem, rengeteg szép emléket szereztem, csodálatos embereket, barátokat és kiváló tanárokat ismertem meg. Tanulmányaim is sikeresen folytak: megszereztem az ECDL bizonyítványt, és az utóbbi két évben megszereztem a német felsőfokú és az angol középfokú nyelvvizsgát. Mindig csodálattal olvagattam a végzősök sorait és évről évre egyre „nagyobbnak” éreztem magam, ahogy közeledtem a 12. osztály felé. De csak most látom, amikor már itt állunk az élet küszöbén, hogy mennyire „kicsi” vagyok még, hiszen annyi küzdelem és feladat vár rám és ránk az életben. Ehhez nagyon sok lelki erőt és útmutatást kaptam itt, ami segíteni fog a jövőben.

4 egészen különböző helyre adtam be a jelentkezésemet, és lehet, hogy végül egy 5. lesz az én utam, mert ugye: „Ember tervez, Isten végez!”

Csóri Bianka

'96 márciusában születtem Budapesten, 8 évet jártam a Refibe, ebből sajnos csak egy évet tölthettem itt együtt a húgaimmal. Ötödikben nagyon nehéz volt a váltás, mert előtte egy sokkal gyengébb suliba jártam, nehezen tudtam megszokni, hogy ilyen sokat kell tanulni, rossz volt, hogy az alsóban szerzett barátaimmal nem találkoztam. Aztán kialakultak itt is barátságok, egyre jobban megszerettem az osztályom. Rengeteg osztálykiránduláson és közös programon voltunk és így az utolsó 2-3 évre egész jó kis osztály kovácsolódott össze. Nagyon hamar eltelt ez a 8 év félelmetesen felgyorsult az idő, hirtelen meg kell válnom a jól megszokott kis közegtől és teljesen ismeretlen emberek közé kell mennem szeptemberben. Ha az új lehetőségekre, új barátokra, teljesen új helyre gondolok kettős érzés fog el. Kicsit tartok ettől a változástól, de tudom, hogy most valami teljesen új vár rám és ez izgalommal tölt el. Nagyon sok mindent adott nekem ez az iskola az élet minden területén: életre szóló barátságokat, élményeket, szerelmet. Néhány tanáromnak meghatározó szerepe volt ebben a 8 évben, tőlük is sok mindent kaptam, és köszönöm nekik. Nagyon fog hiányozni ez a családi közösség, és minden, ami itt van, még akkor is, ha néha a hátam közepére sem kívántam az egészet.

Draskovits Dániel

1994. április 19-én születtem Budapesten. 7 évesen kezdtem meg a tanulmányi pályafutásomat Pomázon, majd a nővéreimet követve én is felvételiztem a Refibe. Kezdetben még hiányzott a régi osztályom, de szépen lassan új barátokra találtam és most úgy gondolom, hogy az itt kialakult barátságok életre szólóak lesznek. Nagyon sok élményt szereztem és ezért szeretnék köszönetet mondani tanáraimnak és barátaimnak. Szeretnék kiemelni egy-két fontosabb eseményt az itt eltöltött éveimből, például a versenyeket, amiken részt vehettem és a jobbnál-jobb osztálykirándulásokat és közös programokat, mint például az Audi gyár meglátogatását, ezeken mindig egy kicsit jobban összekovácsolódhatott a társaság. Tavaly sikerült megnyernem az Adria-ösztöndíjat és ezáltal olyan élményben lehetett részem, amit szerintem nem mindenki mondhat el. Szeretném megköszönni a tanáraim kitartását és szeretetét, és az együtt eltöltött sok remek órát. Külön köszönetet szeretnék mondani Erzsébet tanárnőnek, aki végtelen szeretetével mindig kitartott mellettünk és a szülőiken sose panaszkodott ránk. Úgy gondolom, hogy ami legközelebb áll szívemhez, az a kereskedelem és marketing szak a BGF-en, ezért én oda szeretnék felvételt nyerni. Mindenkinek további szép éveket szeretnék kívánni a Refiben.

Glatz Boróka

1995. szeptember 15-én születtem Budapesten. Jelenleg (de már nem sokáig) Szentendrén élek szerető szüleimmel és a legszuperebb bátyával, akit csak kívánhatnék.

Kisiskolás koromban a Barcsay Jenő Általános Iskolában koptattam a padokat, onnan kerültem ide a Refibe, ahol az elmúlt 8 év túlnyomó részét töltöttem. Kezdetben ugyan csak nehezen találtam meg a helyem, de a végére sikerült életre szóló barátokkal és élményekkel gazdagodnom. Az itt töltött évek alatt sikerült több előrehozott érettségit tennem, emellett nyelvvizsgát és ECDL jogosítványt is szereztem, egyszer pedig az Aranyfokozat ösztöndíját is elnyertem. Szerencsésnek mondhatom magam, mivel az iskola szervezésén belül Hollandiába és Erdélybe is eljuthattam. (Utóbbiba az egész osztállyal, ami külön élmény volt.) Külön köszönettel tartozom tanáraimnak, akiktől nagyon sok értékes dolgot tanulhattam, amik feltehetően egész életemen el fognak kísérsni, remélhetőleg még Bécsben is, ahol felsőfokú tanulmányaimat szeretném folytatni.

Greff Márk

1995. február 7-én születtem Budapesten, de kiskorom óta a Szigeti Királyság fővárosában, Szigetmonostoron élek. A hetedik osztályt kezdtem itt és nagyon sok nehézséggel találkoztam, mind tanulmányokban, mind az emberi kapcsolatokban. Isten mégis úgy rendezte utamat, hogy az iskola falai között maradhasak és most már egyre jobban értem, hogy miért. Hálás vagyok a sok barátért akiket kaptam, sokan olyan sokat tettek meg értem, hogy azt emberi szóval aligha tudnám kimondani. Hálás vagyok osztályfőnökömnek, Erzsébet tanárnőnek, aki odaadással és szeretettel fordult felénk és mindig mellettünk áll. Hálás vagyok a Tanároknak, akik (gyakran sok kínládással) készítettek fel dolgozatokra és versenyekre. Az iskola óvó szárnyait már kinőttük, most el kell hagynunk a gimit. Boldog szívvel gondolok majd vissza a tornaszobákra, a templomi áhítatokra, a köpenyre és mindenre, ami itt történt velem. Tanulmányaimat a Corvinuson szeretném folytatni, közigazgatás vagy gazdaságinformatika szakon. Amit nektek szeretnék itt hagyni az Cicero mondata, amely nekem egyre többet jelent: „a történelem az élet tanítómestere”.

Györi Friderika

1996. május 3-án születtem Budapesten, így az évfolyam legfiatalabbjaként kezdhettem el az 5. osztályt. Kisdiákként nagyon féltem az új kezdettől, hogy bekelek egy új közösségbe, de Isten úgy akarta, hogy erős támasza-
im legyenek az unokatestvéreim, Anna és Virág személyében. A beilleszkedés nem ment felhőtlenül, alsós éveinkben jellemző volt a klikkesedés, így nem alkotunk nagyon jó osztályközösséget. Azonban 9. osztályos korunktól kicsit megváltozott a helyzet, az osztály közelebb került egymáshoz, ezt segítette Erzsébet tanárnő a különleges osztályprogramokkal. Különösen jó élményként éltem meg az erdélyi osztálykirándulásunkat, a színházlátogatásokat és a fárasztó sportnapokat. Átéltük azokat az időket, amikor még nem volt tornacsarnok, így az alagsorokban és a kis tornaszobákban élvezhettük a testnevelés örömeit, amikor még a templomba kellett lemennünk minden hétfő reggel az áhítatokra, sőt mi több, egy teljes évig köpeny nélkül jártunk. Rengeteg tapasztalatot és tudást szereztem e 8 évünk alatt, és soha nem felejttem el a leggondoskodóbb osztályfőnökünket, Erzsébet tanárnőt, aki mindvégig kiállt mellettünk. Tanulmányaimat a Nemzeti Közszerológiai Egyetemen szeretném folytatni, pénzügyi nyomozó szakirányban, vagy pedig közigazgatás-szervezői szakon.

Herpai Petra

1995. augusztus 17-én születtem Budapesten. Már 13 éve Szentendrén élek szüleimmel és iker-testvéremmel, aki szintén refis volt még néhány éve. Ötödik óta járok a Refibe, és sose gondoltam volna, hogy ilyen gyorsan elrepül ez a 8 év, és itt lesz az érettségi. És itt van...Ez alatt az idő alatt sikerült megszereznem az angol nyelvvizsgát és tavaly előrehozott érettségít tettem angoltól. Sok igaz barátot szereztem és rengeteg élménnyel gazdagodtam. Különösen szerettem a sportnapokat, és az osztálykirándulásokat, amik közül a balatonit és az erdélyit emelném ki. A szalagavató is óriási élmény volt. Egész jó kis osztállyá kovácsolódtunk össze, bár voltak nehézségek, de végül mindig jól vettük az akadályokat. Az osztályközösség alakulásában sokat köszönhetünk Erzsébet tanárnőnek, aki mindvégig szerető és gondoskodó osztályfőnökünk volt és mindig kiállt az osztályért. Itt nemcsak tanulhattam, hanem megismerhettem a Bibliát, amely biztos alapokat ad számomra az életben. A továbbiakban pszichológiát vagy gyógypedagógiát szeretnék tanulni vidéken vagy Pesten. Hiányozni fog a biztonságos nyújtó iskola, az osztályom, a tanárok szeretete, a közös imádkozások reggelenként. Nektek, akik még itt maradtok, kitartást és sikereket kívánok!

Juhász Dina

Pomázon élek a nővéremmel és a szüleimmel. Ötödikben kerültem a Refibe, szóval tulajdonképpen az iskola falai között nevelkedtem. Volt szerencsém köpeny nélkül suliba járni, megtapasztalni, hogy milyenek a testnevelés órák tornaterem nélkül és azt, hogy milyen hétfő reggelente a templomban kezdeni a hetet. Azóta eltelt néhány év és ezek az idők elmúltak, mindenünk megvan! Félve érkeztem a suliba, mert senkit nem ismertem, de ahogy telt múlt az idő rengeteg értékes emberrel találkoztam, közülük kerültek ki a legkedvesebb barátaim. Nélkük szürkék és unalmasak lettek volna az osztálykirándulások, a sportnapok és egyáltalán a mindennapok. Nagyon sokat köszönhetek Nekik és tanáraimnak is, a tőlük kapott értékekkel, és értékrenddel indulhatok az előttem álló nagy útra. Akadtak nehézségek is az itt eltöltött idő alatt, mint például – gondolom nem okozok nagy meglepetést – a tanulás, de mégis azt kell mondanom, hogy a legnehezebb feladatomban talán az bizonyult, hogy megismertessem az új emberekkel a nevemet és elfogadják, hogy nem Edina és nem is Diána vagyok, hanem csak simán Dina. ☺

Kádár-Szabó Bence

1995. május 28-án születtem Budapesten. Amióta csak az eszemet tudom, szentendrei vagyok és mindig is ide jártam iskolába és ebből az elmúlt nyolc évet itt, a Szentendrei Református Gimnáziumban töltöttem. Persze az ember először kicsit fél, hogy mennyire lesz nehéz, mik történnek majd az évek során, de időközben rájöttem, hogy nem nagyon tudnám máshol elképzelni magam. Az életemben évek óta nagyon fontos szerepe van a zenének és ez idő alatt az iskolától is rengeteg támogatást kaptam ebben felépítési lehetőségek és egy tucat elfogadott kikérő képében. A célom az, hogy a színpadon énekelve minél többet tudjak átadni az embereknek és ezzel mosolyt csaljak az arcukra. Sok jó visszajelzést kaptam tanáraimtól és diáktársaimtól is egyaránt. Persze ez nem változtat azon, hogy az iskola az iskola, ha diák vagy, akkor pedig ez nem feltétlenül a szíved csücske, de az utolsó évben már nem ez számít. Már kicsit elkezdesz nosztalgiázni, hogy milyenek voltak az elmúlt évek és mennyi jó élmény fűződik ehhez az időhöz. Én szép emlékekkel és remélhetőleg egy jó érettségivel hagyom itt a gimnáziumot.

Katona Zoltán

1995. július 28-án születtem Budapesten. Pócsmegyeren élek családommal és bátyámmal. Örömmel mondhatom el magamról, hogy ennek az osztálynak a tagja lehetek ötödikes korom óta. Az eltelt 8 év alatt nagyon sok élménnyel gazdagodhattam. Az iskola jóvoltából sok helyre jutottam el. Ilyen hely volt például Anglia, Hollandia vagy Horvátország. De ami számomra még ennél is fontosabb, hogy rengeteg barátot sikerült szereznem az itt töltött idő alatt. Örömmel fogok visszagondolni az osztálykirándulásokra, közös programokra és azokra a hétköznapiakra is, melyekre nem lehet ráaggatni a szürke jelzőt. Ha valaki rossz kedvvel jött az iskolába, ahhoz valakinek mindig volt egy-egy kedves szava, hogy egyből jobban érezhesse magát. Nem utolsó sorban köszönettel tartozom tanáraimnak, amiért elviseltek és ahelyett, hogy kiraktak volna az óráról, inkább megpróbálták tanítani. Tanulmányaimat a gimnázium után gazdálkodás és menedzsment szakon szeretném folytatni.

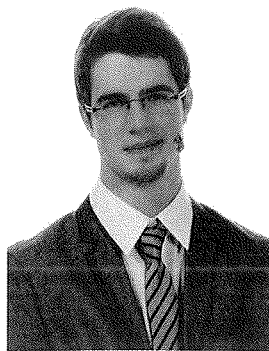
„Vannak jó szelek, s persze rossz szak is,
bár a hullámok mögött vár ránk a part,
de semmilyen szél nem jó annak,
aki nem tudja, melyik kikötőbe tart.”
(Quimby)

Kerekes Máté

1995 júliusában születtem Budapesten, családommal ekkor költöztünk Csobánkára, most is ott lakom. 2006-ban jöttem át a Refibe, előtte a Szent Andrásba jártam. Szeretek zenét hallgatni, Ave Mariát énekelni, csomózni, gondolkodni és beszélni, de szabadidőmet általában pihenésre használok fel, vagy alszom. Az itt töltött nyolc év alatt sok új barátot szereztem, ezért jó emlékként fogom elkönyvelni, főleg az utolsó két évet. Az iskola sokban más, mint volt: kibővült az épület, másmilyenek a diákok, és még a tanári kar is változott, mi pedig közben rengeteg élménnyel gazdagodtunk: az osztálykirándulások többnyire felejthetetlenek voltak, főleg Erdély (az utak mindig összerázták az osztályt), a színházlátogatások kevésbé, de mindig feltaláltuk magunkat. Bár ezt nem mindig gondoltam így, utólag az osztály is egy jó helylyé vált, ebben nagy szerepe volt osztályfőnökünknek, Erzsébet tanárnőnek, köszönet neki! A BME gépészkarára adtam be a jelentkezésemet, azt tervezem, hogy mérnök leszek, viszont, ha nem jön össze, akkor megpróbálkozom egy léghajó-kapitány képzéssel.

Végül szeretnék mindenkinek további jó sok tanulást és kitartást kívánni!

Kiss Botond

1995-ben pottyantott a gólya Budapest szívébe. Miután lehúztam az angyalok földjén 13 évet, majd családommal Leányfalura költöztünk, így az iskolába hetedikesként érkeztem. Elég gyorsan beilleszkedtem az osztályba, bár egyikőjüket már az első nap kiakasztottam azzal a mondatommal, hogy nem szeretem a focit. Azóta viszont barátok vagyunk, mint ahogy sok más osztály-, illetve évfolyamtársammal, akik felejthetlenné tették az itt töltött éveimet. Az órákon rendszeresen részt vettem, néha csak testileg ugyan, de én már csak ilyen álmodozó típus vagyok. Az iskolának köszönhetően sok helyre eljutottam, ezek közül a legemlékezetesebb az erdélyi utunk volt. Néha kitört belőlünk a lázongó ifjúság heves ereje, de tanáraink nagyszerűen kezelték. Így utólag is elnézést kérünk és köszönetet mondunk. Itt létem alatt sikeresen letettem az ECDL vizsgát és remélhetőleg nyelvvizsgám is lesz, de ezt már csak a szóbelire való erőteljes tanuláson tudom meg. Remélem, jövőre belecsöppenek a felsőoktatásba, mint leendő formatervező mérnök, ha nem, akkor sincs semmi baj, majd feltalálom magam. „Nem izgat az, hogy mi lesz holnap, csak a pillanat az, ami kifordíthat. Létezem és élvezem, így szép.” – Papp Szabi

Korpos Dávid

Az SZRG rutinos játékosának utolsó nyilatkozata a csapat tagjaként: 2006-ban igazoltam a csapathoz, azóta 8 szezonon vagyok túl. A beilleszkedés nagyon könnyen ment, a játéktársaimmal már a legelejétől kezdve jól megértjük egymást. A játékoskeret bár sokszor változott, mégis egy jobb csapattá tett bennünket, a vezetőség által igazolt játékosok sokat hozzattek a sikerreinkhez. Sok remek embert ismerhettem meg itt, barátságokat köthettem a csapattársakkal és az edzői stáb tagjaival is. Legszívesebben a külföldi edzőtáborokra emlékszem vissza, melyek során játszhattunk Erdélyben és Angliában is. A játékomat többször nevezték flegmának, vádolták alibizéssel, de a döntő fontosságú mérkőzésekre mindig sikerült eléggé felpörögnöm. Így lesz ez az Érettségi kupa döntőjében is, a teljes csapat motíváltan fog játszani, a felkészülés jól sikerült és büszkén vesszük majd fel a címeres mezt. Utána elköszönök a klubtól, ezután pályafutásom következő állomása a BGF lesz. Nagyon köszönöm a támogatást, a sok segítséget és élményt, amit kaphattam, büszke vagyok, hogy itt játszhattam. További sikereket kívánok a csapattársaknak, az utánpótlásnak és az edzőinknek. Hajrá Refi!

Kovács Eszter Anna

Nem írnék hosszas beszámolót, Búcsúbeszédet vagy életrajzot, Csupán néhány kósza gondolatot, Mely az emlékekből fogantatott. Hisz mi mást mondhatna egy ballagó, Akinek a búcsúnál ajkára fagy a szó? Csöndesen csupán köszönetet rebeg, A sok-sok évért, melyet itt tölthetett. A szép emlékekért, közös programokért, Minden biztatásért és kedves tekintetért. Támogató tanácsokért, útmutató imákért, Valamennyi összegyűjtött tapasztalatért. Ezek olyan kincsek, melyek elkísérnek, S örökké része lesznek az életemnek. Szívemben őrzöm őket, amíg csak élek, Mert ezek adják meg alapját a jövőnek. A jövő... szép remények, ábrándok, Melyekért megküzdeni készen állok. S ha sikerül, pszichológiára megyek, Hogy elém táruljanak a lelki rejtelmek. De örökre innen soha el nem tűnők, Testvéreim közelsége hosszan ide kötött. Hiába ballagok, visszajáró vendég leszek, Ezért ez nem a búcsú, csupán egy új kezdet...

M. Tóth Anna

Elérkezett az idő, hogy ne csak olvassam a ballagó alfát, hanem írjak is bele. A szokásos módon bele is kezdek: Budakalászon élek a családommal, immár 14 éve. A Refi különböző osztálytermeiben 8 éve koptatom a padokat. Ez alatt az idő alatt rengeteg minden történt, ami nem sűrithető bele ebbe a kis szösszenetnyi beszámolóba. Tömören annyit róla, hogy jó volt. Nagyon szerettem ezt az iskolát. Az embereket, az itt szerzett barátaimat, a tanárokat és úgy általában mindent. Sok barátot köszönhetek az itt töltött éveknél, és sok mókás emléket. Reményeim szerint a kapcsolatok is tovább fognak élni, és az emlékek sem fognak kipotyogni az fejemből. Ezek mellett még sok más reménnyel haladok a jövő felé (például továbbtanulás terén: a MOME mediadesign szakára jelentkeztem). Az itt maradónak minden jót kívánok és egy az említett jó emlékek fontosságát alátámasztó idézettel (Luis Bunuelről) fejezném be mondókámat: „Az ember csak akkor jön rá, hogy egész élete emlékekből áll, amikor elkezd elveszteni az emlékeit, akárha pillanatokra is. Emlékek nélkül nem élet az élet... Emlékezetünk fűzi össze a bennünk meglevő dolgokat, emlékezetünk határozza meg az értelmünket, a cselekedeteinket, az érzelmeinket. Emlékezet nélkül nem létezőnk.”

Nagy Emese

Sziasztok! Szerintem felesleges leírnom, hogy ki vagyok, honnan jöttem és hova megyek. Sokkal inkább szeretném megköszönni, hogy lehetőséget kaptam ilyen csodálatos emberek megismerésére, mint a barátaim és tanáraim. Apukám mindig azt mondta, hogy éljek át sok élményt, amiből a nehéz napokon erőt meríthetek. Így utólag visszanézve úgy érzem, hogy az iskolában kaptam a legtöbb ilyen feltöltődést: a szünetekben vagy órai beszélgetéseken, az átnevetett nulladik órákon és kirándulásokon. Olyan emlékeket kaptam, melyeket még 80 évesen is emlegetni fogok (remélem) és akkor is mosolyt csálnak majd az arcomra. Köszönöm, hogy megtanulhattam, hogyan kell a legkisebb dolgoknak is örülni, hogy mik az igazán fontos értékek az életben és hogy olyan embereket ismertem meg, akikre bátran bármikor számíthatok. Köszönöm mindenkinek, aki így vagy úgy az életem része volt ez alatt a 8 év alatt, élmény volt Veletek!

És végül egy idézettel búcsúznék, melyet egy számomra nagyon fontos embertől kaptam:

„I've seen dreams that move the mountains
Hope that doesn't ever end
Even when the sky is falling
I've seen miracles just happen
Silent prayers get answered
Broken hearts become brand new
That's what faith can do”

Németh Norbert

1995.08. 11-én születtem Budapesten, azóta is ez a kedvenc városom. 4. osztály után jöttem át a Refibe. Szinte hihetetlen, hogy milyen gyorsan eltelt ez a 8 év. Ez alatt az idő alatt nagyon sok minden történt velem, jó és rossz dolgok egyaránt. Belekezdtem a fotózásba, ami olyan szinten megtetszett, hogy biztosan tudom, ezzel szeretnék foglalkozni. Korábban mindig kerestem, mi az, ami nagyon tetszik és jó is vagyok benne, most úgy érzem megtaláltam. A videózásba is belekóstoltam, még komoly reklámfilm forgatásokon is részt vettem (ami óriási élmény volt), de valahogy nem az én világom. A fotózáson belül a divatfotózás áll hozzám a legközelebb, ezért ezt jelöltem a továbbtanulás szempontjából. Szeretnék sokat utazni, bejárni a világot és persze közben fotózni. Szerintem fontos, hogy legyenek álmunk és azokat megpróbáljuk elérni, még ha nehézségekbe is ütközünk. Szerencsés vagyok, mert a családtagjaim, a tanáraim és a barátaim is rendkívül jó emberek, akik támogatnak ebben, nagyon hálás vagyok ezért. Végül pedig az egyik kedvenc idézetemet szeretném megosztani Veletek:

„Válassz olyan munkát, amit szeretsz és egy napot sem kell dolgoznod az életedben.”
(Confucius)

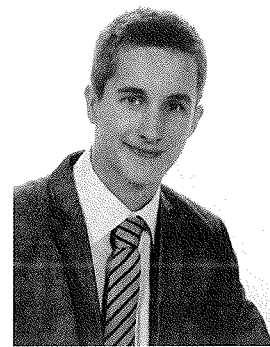
Pazdera Nóra

1994-ben születtem Budapesten. 17 éve lakom Pomázon a családommal. 2006 óta vagyok a gimnázium diákja. Izgatottan vártam ötödikesként a gólyatábort, ahol egyből barátokra találtam. Akkor még nem is sejtettem, hogy ilyen hamar eltelik ez a 8 év. Jó volt a Refiben felnőni: barátságos, segítőkész emberek között lenni mindennap egy kulturált, családi-as iskolában. Sokat köszönhetek azoknak a tanáraimnak, akik lehetőséget láttak bennem, bátorítottak előrehozott érettségire, és tanításon kívül is segítettek. Már van két előrehozott érettségim, és tavaly megszereztem a német középfokú nyelvvizsgát is. Szép emlék marad az erdélyi osztálykirándulás, a szalagavató és 7.-ben a tehénjelmezzel megnyert farsang. (Szerintem akkor nyertünk utoljára iskolai versenyt). Több szakra beadtam a jelentkezésemet, úgyhogy még nekem is meglepetés kicsit, mit fogok végül tanulni, de az biztos, hogy gyerekekkel szeretnék foglalkozni. Gyermekpszichológustól a német nemzetiségi óvónőig minden válhat még belőlem. A zene meghatározó része az életemnek, 12 éve fuvolázom, és játszom a Pomázi Ifjúsági Fúvószenekarban. Az itt eltöltött éveket nem fogom elfelejteni, de már kíváncsian várom, hogy milyen új lehetőségeket tartogat még számomra Isten. Az sem lehetett véletlen, hogy idekerültem, szóval nem érhet agy csalódás.

Prepuk Andrea

Budapesten születtem 1995. szeptember 15-én; Fóton lakom a szüleimmel és a testvéremmel. A Barcsayba jártam 8. osztályig, onnan jöttem át a Refibe, egy összehozott társaságba. Itt szeretnék is véget vetni a hivatalos résznek és inkább az igazán fontos dolgokról írni. Amikor eszembe jut a kérdés (mert kinek nem?), hogy jól választottam-e gimit, végülis mindig arra jutok, hogy igen. Ha nem ide jártam volna ezalatt a 4 év alatt, most nem az lennék, aki – és én szeretem azt, akivé formálódtam. Az iskola nyújtotta lehetőségek keretein belül eljuthattam Erdélybe és Németországba, részese lehettem 3 különböző tábornak, melyekből a szegedi bioszos kutatótábor volt a legcsodálatosabb. Büszke vagyok a csurgói második helyezésemre, amit a biológia-szekcióban értem el. Előrehozott érettségim, majd középfokú nyelvvizsgát tettem angolból. Remélem, sikeresen befejezem az ECDL vizsgasorozatomat is. Jelentkezésemet első helyen a Corvinusra adtam be, legszívesebben nyelveket, matekot és biológiát tanulnék, mérnökként szeretnék végezni, és nagy álmom, hogy kórházban dolgozhassak. Egy – számomra különösen fontos – Igével szeretnék zárni: „Kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találjátok, zörgessetek, és megnyitják nektek. Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitják.” /Mt7, 7-8/

Puskás Zsolt

Születésem óta Szentendrén élek. Már a két bátyám is a Refibe járt, így én is ide jöttem ötödikben. Egyáltalán nem bántam meg. Felejthetetlen élményekben volt részem. Kiemelném az ebédeket, amiket mindig nagyon jó hangulatban töltöttünk el, a focikat és az osztálykirándulásokat. Örülök, hogy egy ilyen közösségben tölthettem el ezt a 8 évet, mivel nagyon jó barátságokra tettem szert, amelyek remélem életre szólóak maradnak. Igaz kicsit nehezebb lesz tartani a kapcsolatot velük, mivel Angliába, Bristolba felvételizek földrajz szakra. Nagyon remélem sikerülni fog kijutni, mivel az egyik bátyám is ott él. Az itt eltöltött éveim alatt én is megszereztem az ECDL jogosítványt, amely nem nagyon látszik számítástechnikai hozzáértésemnek, és van egy angol középfokú nyelvvizsgám. Végezetül szeretnék köszönetet mondani az egész iskolának, minden itt dolgozónak, az értünk végzett fáradságos munkájukért, hogy megteremtették a lehetőséget álmaink megvalósításához. A többi már csak rajtunk múlik. Az itt maradóknak üzenném, hogy élvezzék ki az itt töltött éveiket és ne hisztizzenek annyit, mint mi tettük.

Solawa Bettina

Gondolom, most sokan elgondolkoztok, hogy mi a csuda lehet az a Solawa... Hát elmondom... Ez a német Saale folyó lengyel megfelelője (a Google szerint). 1995. május 23-án egy felsőbb hatalom azt akarta, hogy megszülessek erre a földre. Szépen elrendezte az életemet az Úr. Született 3 húgom (következő tanévben találkozhatok az egyikőjükkel, Hajnival az 5.-esek között). Isten akarata szerint 7. elején a Refibe kerültem, ahol újnál újabb próbatételek vártak rám. Először is barátokat szereztem, akikért rendkívül hálás vagyok, másrészt ott voltak az év végi vizsgák izgalmai. A feledhetetlen események sorai közül kiemelném az osztálykirándulásokat, az alsós farsangokat, a csodás szalagavatót, az iskola szép fejlődését (tornaterem, kápolna...), amit végig nézhettünk (emlékszem a folyosókon végzett futásokra, a tornaterem helyén lévő hógolyózásokra). De most itt az előttünk álló ÉRETTSÉGI, amikor számot kell adnunk az eddig szerzett tudásunkról. A bajtársaknak és az itt maradottaknak pedig az egyik kedvenc Igémmel adnék egy kis biztatást a kihívásokra: „Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítelek, meg is segítelek, sőt győzelmes jobbommal támogatlak!” /Ézsaiás 41,10/

Sparta Laura Chantal

1995. augusztus 17-én születtem Budapesten. Jelenleg Leányfalun élek családommal. Hatodik osztályban kerültem a Refibe. Nagyon sokat köszönhetek az iskolának erkölcsileg. Rengeteg pozitív dolgot kaptam az itt töltött évek alatt, gondolok itt barátokra, tanárookra, iskolai rendezvényekre, osztályprogramokra és még sorolhatnám. Természetesen azért a sok szórakozás mellett a tanulás sem maradhatott el. Eddig nagyjából sikerült megküzdeni a sok nehézséggel, remélem ez az érettségivel sem lesz másképp. Az eddigi legnehezebb kérdés az életemben az a tipikus mindenkinél előforduló, már-már unalmas „mi leszek, ha nagy leszek?” volt. Szerencsére sikerült kitalálnom a jelentkezés előtt egy héttel, így a tanulmányaimat az Általános Vállalkozási Főiskolán szeretném folytatni. Bízom benne, hogy sikeresen fogom zárni az évet, és abban is, hogy ez a jövőt illetően is hasonlóan fog történni. Mindenképpen szeretném fenntartani a kapcsolatot azokkal az emberekkel, akik fontosak a számomra, és közel kerültek a szívemhez. Nagyon sok sikert és KITARTÁST kívánok az alsóbb évfolyamokba járó diákoknak!

Szabó Bence

1995. április 28-án születtem Budapesten. 11 éves koromban költöztünk Németországba, ahol 2 és fél évet töltött a családom. 2008-ban visszaköltöztünk Szentendrére és felvettek a Szentendrei Református Gimnáziumba. Már az első nap is csodásan telt, annak ellenére, hogy nagyon furcsa volt újra magyar közösségben lenni. Rengeteg élményben volt részem a Refi falai között. A legjobbak talán az egymásnak elmesélt hihetetlen sztorik az ebéd alatt, ami miatt néha - még röhögve - értünk be a már megkezdett órákra. Ugyanúgy képtelen vagyok elfelejteni az izgalmas tanórákat, fakultációkat és különórákat. A közös programok, az erdélyi kirándulás mindannyiunk számára felejthetetlen maradnak. A sok program mellett volt egy kis időm tanulni is és ezért sikerült ECDL bizonyítványt szereznem, német és angol nyelvből nyelvvizsgát, illetve előrehozott érettségit tettem. Szeretnék köszönetet mondani Erzsébet tanárnőnek, a mi osztályfőnökünknek, aki - bár nem mindig volt könnyű - minden helyzetben kiállt az osztályunk mellett. További tanulmányaimat Budapesten szeretném folytatni, kereskedelem és marketing szakon, német nyelven.

Szappanos Ildikó

Sziasztok! Négy éve járok az iskolába és hihetetlenül gyorsan eltelt ez az idő. Emlékszem arra, amikor a ballagó diákok elköszönését olvastam az Alfában arra gondolva, vajon én mit fogok majd írni. Nos, ez az idő hamarabb eljött, mint gondoltam volna (sajnos). Debrecenben születtem, jelenleg két testvéremmel és szüleimmel Szentendrén élek. Már egy összeszokott osztályba kerültem be újként, ami sose könnyű feladat. Ám hamar új barátokra leltem, akik mindig átsegítettek az apróbb vagy nagyobb nehézségeken. Amikor idekerültem, akkor még az éveket számolgattuk együtt és azon gondolkodtunk, vajon melyikünkől mi lesz, ki milyen faktot fog választani, most már viszont a napokat számolgatjuk vissza az érettségiig, és szinte nem is tudatosul bennünk, hogy hamarosan számunkra minden megváltozik. Őszintén remélem, hogy mindnyájunknak sikerül azt az utat bejárunk, amit Isten tervezett nekünk. És hála Neki, sose tudunk úgy eltévedni, hogy szelíd hangon vissza ne térítene bennünket egyetlen mondatával, mint egy hűségese GPS: „Újratervezés!”.

Szegedi Anna

A Refihez fűződő emlékeim 2006-ra nyúlnak vissza, amikor is kis ötödikesként minden új volt: az iskola, a tanárok és az osztálytársak. Nekem valamivel könnyebb volt a beilleszkedés, mivel családiás környezetben –szó szerint rugaszkodhattam neki ennek a szép, ámde nehéz 8 évnek, mert ikertestvérem és unokatestvérem is társam volt minden nap az osztályban, a reggeli hosszadalmas buszozásokban és a folytonos tanulásban. Az évek során az osztály maga is egy nagy családdá vált, a családfő pedig Erzsébet tanárnő volt. Sokat köszönhetek tanárnőnek, mert nemcsak a matematika és a kémia órák jutnak eszembe, hanem gondoskodása, odafigyelése és segítségnyújtása is. Rengeteg közös élményt élhettem át az osztályommal, sohasem fogom elfelejteni az osztálykirándulásokat, a felelések előtti rettegéseket és a táncpróbákat. Úgy érzem, Isten végig fogta a kezem, átsegített a megpróbáltatásokon és megadta, hogy egy szép, emlékezetes, vidám és örömteli 8 évre gondolhassak vissza, mikor elhagyom az iskola falait. „Érj el messzire. Fedezz fel. Álmodj nagyot. Menj. Indulj.”

Szegedi Virág

Egyszer volt, hol nem volt egy iskola,

Sok tanuló szívesen járt oda.

Most inkább hagyom a mesét,

Elmondom életem kis szegletét.

Életem jelentős részét ebben a gimnáziumban töltöttem, évek száma szerint nyolcat. Kis ötödikesként meglepett az iskolát összetartó rend, amely a kezdetekkor az osztályunkra rendszerint nem volt jellemző, bár az évek múlásával, mint oly sok mindenhez, ehhez is felnőttünk. Nagyon sok szép emlékem van az itt eltöltött évekről, ami úgy gondolom, soha nem fog feledésbe merülni. Rengeteget tanultam, sok szeretetet és gondoskodást kaptam tanáraitól, együttérzést, kedvességet osztálytársaimtól. Úgy érzem, a családom mellett az iskola lehetőséget adott arra, hogy az életem biztos alapra épülhessen, szeptemberben pedig az itt növekedett hitemmel indulok útnak és remélem, hogy folytathatom tanulmányaimat az általam választott egyetem pszichológia szakán.

Szóm nem tekerem,

Nem csűröm, csavarom sokat,

Befejezem a méltató sorokat.

S engedjétek meg nekem,

Hogy versíró ceruzámat most már letegyem.

Virágh Ádám

1995. szeptember 7-én születtem Budapesten. Születésem óta Szentendrén élek családommal. Van egy bátyám és egy nővérem, akik szintén itt töltötték el a gimnáziumi éveiket.

Emlékszem még arra a nevezetes kérdésre, aminek hatására a Refiben kötöttem ki. Még negyedikben megkérdezte egyik osztálytársam, hogy nincs-e kedvem vele együtt menni a Refibe, mire a válaszem: „Miért is ne?”. Úgy hiszem, nem bántam meg ezt a választ, mert egy remek osztályba kerülhettem és remek élettapasztalatokat gyűjthettem ez alatt a nyolc év alatt, míg idetartozhatam.

Mint ahogy sokan mások elmondhatják, én is rengeteg felejthetetlen emlékekkel gyarapodtam. Gondolok itt az osztálykirándulásokra, a versenyekre, sportnapokra és még a matekórákra, ahol a legnagyobb szórakozás mellett tudtam a matematika iránt érzett szomjamat csillapítani.

A jövőben az ELTE-n szeretném folytatni tanulmányaimat, a programozó informatikus szakon, ahol reményeim szerint egy kis programozás mellett a matek ugyanúgy az életem része lehet. Mindemellett remélem, hogy a gyülekezetben is folytatni tudom a szolgálatomat, amit Isten rám bízott.

